

Rượu đang giết dần người dân Việt

Hồi ở Việt nam, làng tôi có đến chục nhà nấu rượu. Họ nấu cơm, đổ cơm xuống đất gọi là hạ thổ, rồi rắc men, chờ vài ngày cho lên men, sau đó cho vào nồi đun. Một ống đồng sẽ chạy qua một cái bể nước để hơi ngưng tụ thành rượu; một vòi nhỏ rượu vẫn đang bốc hơi chảy ra những can bần bần.

Một nhà có thể nấu hàng chục lít rượu mỗi ngày, và họ bán hòa hoặc dưới giá, cái họ ăn lãi, chính là “bông” rượu, là bã của cơm sau khi đã được nấu thành rượu, thứ dùng để nuôi lợn. Lợn ăn bông rượu mau lớn.

Thời Việt nam vẫn chịu đô hộ của Pháp, rượu bị kiểm soát rất

chặt. Đọc những chuyện thời Pháp, anh nông dân muốn vu vạ cho ai, chỉ cần ném vò rượu vào trong nhà anh xấu số kia, và tri hô lên câu rượu lậu, thế là tha hồ phạt vạ, rượu lậu thời đó là tội to.

Pháp cấm rượu tự nấu rất gắt, khiến cụ Phan bội Châu phải phẫn uất thốt lên trong bài thơ Á tế Á ca: “ Rượu ta nấu, nó kêu rượu lậu...”

Thời nay hoàn toàn khác, rượu được nấu khắp nơi, mặc dù có nghị định này nọ, nhưng gần như không thể kiểm soát. Người dân, dù nghèo đến đâu, cũng có thể mua rượu uống vì giá rất rẻ, có thể nói rẻ hơn cả nước tinh khiết đóng chai. Và rượu được quảng cáo khắp nơi, từ rượu đế, quốc lủi, rượu ngô bắc Hà, Bàu đá gò đen, được bán với giá vài bảng cho một can 10 lít. Những độc chất trong rượu này không hề được xét nghiệm hay công bố, người bán thì sống chết rượu nhà tự nấu nặng và ngon, người mua thì tham rẻ...

Làm ăn nhờ rượu

Rượu ở Việt Nam được bán với giá rẻ và quảng bá khá rộng rãi . Ở những vùng cao, phần lớn người dân, nam hay nữ, già hay trẻ, uống rượu gần như hàng ngày. "*Rẻ nghĩa là ai cũng có thể mua và uống, như vậy sẽ rất nguy hiểm. Ai cũng biết nát rượu thì bê bối thế nào.*" Tôi đã có dịp làm việc với một chị quan chức ở Điện biên, để mở đầu cuộc thảo luận, chị đề nghị uống với chúng tôi mỗi người 1 chén. Chúng tôi có mười một người, chị uống đúng 11 chén, mặt không biến sắc, lúc đó vào khoảng 9h30 sáng.

Và những phiên chợ vùng cao, thì rất dễ bắt gặp cảnh 1 vài anh nằm bò lê trong phiên chợ chiều, cạnh những vỏ chai rỗng, và những cô vợ kiên nhẫn ít lời ngồi cạnh chờ chồng tỉnh rượu, hay nằm vắt người trên lưng ngựa, hay lão đảo đi trong chiều tà. Ở thành phố cũng không khác hơn. Những quán bia rượu ngồi tràn ra cả vỉa hè, dài suốt cả dãy phố, âm ỉ tiếng 1..2..3.. dzô. Tôi vào những quán này nhiều lần, ở nơi đi vệ sinh, họ luôn có nơi dành riêng để nôn, đề chữ “chậu nôn” to tướng. Tôi có cảm tưởng, những bọm nhậu uống chỉ để say, với họ, rượu là thứ ma túy hơn là đồ uống có cồn.

Những bà vợ, nếu có chồng làm quan chức kha khá, thì rất khó gặp vào bữa cơm tối, họ phải đi tiếp khách, để ký được hợp đồng, hoặc làm ăn thương thảo bất kỳ 1 cái gì, đều được thảo luận trên bàn nhậu. Khó nói chính xác được nhưng những anh làm quan thì tưu lượng phải đạt hàng khủng. Nếu không biết nhậu, bạn sẽ không được trọng dụng và lên chức, vì không uống đỡ được cho sếp. Thậm chí có những anh thủ trưởng hay giám đốc phải thuê người uống đỡ cho mình, vì những cuộc nhậu liên miên không gan nào chịu nổi, mà không nhậu, thì khó ký được thương vụ làm ăn.

Thoải mái uống

Rượu mạnh, thực sự, đang trở nên rất nguy hiểm.

"Nhà nước đã mạnh tay với ma túy vì những tác hại do nó gây ra, nhưng nhân dân được tự do rượu chè be bét cũng là mối hại lâu dài cho cả bản thân người uống, gia đình họ, xã hội và nòi giống."

Đọc báo đăng các tin về giết người hay hiếp dâm, tôi dám cược trong 10 vụ trên báo, thì chắc chắn có 8 vụ liên quan đến rượu tự nấu gọi là quốc lủi hay rượu đế...v...v... Phần lớn họ đều phạm tội sau một chầu nhậu rượu be be, hoặc họ mua rượu uống để có thêm dũng khí trước khi xô xát.

Nước Nga cũng đã một thời khốn đốn vì rượu, chính ông Goóc Ba Chốp, tổng bí thư Đảng Cộng sản Liên xô thời đó, đã ban hành lệnh cấm rượu vì thấy quá nhiều dân Nga lạm dụng rượu.

Một anh bạn tôi thời đó học về sửa máy bay kể lại, lệnh cấm ngặt đến nỗi cả tây lẫn ta phải uống trộm còn làm mát cửa máy bay Mic đời cũ.

Phương Tây cấm tiệt bán cho người dưới 18 tuổi, và họ không quảng cáo, không bán rượu rẻ. Ở Anh, chai vodka rẻ nhất cũng phải xấp xỉ 10 bảng tương đương hơn 300 nghìn.

Rẻ nghĩa là ai cũng có thể mua và uống, như vậy sẽ rất nguy hiểm. Ai cũng biết nát rượu thì bê bối thế nào. Ở Việt Nam, giá rượu quá rẻ khiến ai ai cũng có thể tiếp cận, những người nghèo thường uống khô, họ thường gây đồ nhậu với can rượu và chỉ với vài quả ổi xoài xanh, thế là tha hồ say sưa.

Và rượu rẻ được nấu và bán khắp nơi, từ mẹt hàng rong ở bến xe đến quán nước đầu làng. Từ một hàng phở bất kỳ đến một quán bia cỏ, ở bất kỳ đâu, từ thành thị đến nông thôn, bạn đều có thể say sưa với chai cuốc lủi giá 1 đô 1 lít 40 độ cồn.

Những nhà máy bia rượu nước ngoài đua nhau mọc lên ở Việt nam, và sản lượng tiêu thụ thì kinh hoàng. Họ hài lòng mở nhà máy ở Việt Nam vì không đâu trên thế giới chính phủ cho phép công dân mình rượu chè thoái mái như Việt nam.

Nhà nước đã mạnh tay với ma túy vì những tác hại do nó gây ra, nhưng theo tôi, nhân dân được tự do rượu chè be bét cũng là mối hại lâu dài cho cả bản thân người uống, gia đình họ, xã hội và nòi giống.

Còn ai làm ăn được gì, nếu cứ say sưa tối ngày từ anh quan tới anh dân?

Rượu và Men - Cái Chết Từ Từ...

Cho đến nay, có thể nói rằng người Việt Nam, là đàn ông, chắc chắn rằng từ độ tuổi 18 trở đi, khó có ai mà không biết uống rượu. Ngoại trừ cấm kỵ ở một số tín đồ tôn giáo tuyệt đối không dùng rượu bia, số còn lại có thể nhậu từ 2 đến 5 lần/tuần, thậm chí 7 lần/tuần.

Ở Việt Nam, nguy cơ chết vì rượu cũng rất cao, nhất là bộ phận dân nghèo, bởi rượu họ đang uống nấu từ men Trung Quốc, một loại men sống chiết xuất rượu trực tiếp từ gạo, không qua nấu cơm, rất mất vệ sinh và nguy hiểm cho sức khỏe.

Một người tên Thông, nấu rượu, nuôi heo ở Điện Thọ, Điện Bàn, Quảng Nam, cho biết: “Nấu rượu dùng men Trung Quốc có lãi gấp hai lần men gia truyền Việt Nam. Trước đây, một ang gạo (tương đương 8kg) nấu cơm, ủ men, sau đó thành hèm, chờ mất ít nhất là 5-7 ngày nhưng lấy được có gần 8 lít rượu. Bây giờ thì khác, gấp đôi, bỏ mỗi mỗi lít 15 ngàn đồng, người ta bán lại từ 18 đến 20 ngàn đồng, đó là chưa nói quán pha thêm cồn công nghiệp cho nhiều rượu, lãi cao...”

Ông Thông kể tiếp, “Nấu bằng men Trung Quốc, mình không cần phải độn, phải pha gì hết, chỉ cần đổ nước vào gạo cho ướt, không cần vo, vì vo sạch sẽ mất nhiều rượu, trộn men vào, một lượng men chưa tới mười ngàn đồng. Ủ xong đây để đó, 3 ngày là gạo nở ra thành một khối cơm, tha hồ mà nở! Lúc này bỏ vào nồi, quậy nước vào, chưng cất. Có được lượng rượu nhiều vô kể”.

Xê cơm từ gạo đã ủ men để nấu rượu, một kiểu nấu mới khi sử dụng men Trung Quốc thay vì trước đây nấu cơm, trộn men vào và ủ. --- Rượu dầm nhau thai những con vật được cho là bổ nhất của giới uống rượu.

Vẫn theo lời ông Thông, “Trước đây nấu rượu lãi rất ít, phần lớn là lấy hèm nuôi heo, bây giờ thì khác, vừa nuôi heo, vừa kiếm lãi, mỗi ngày kiếm được cũng cả vài trăm ngàn đồng. Trong thôn này có sáu lò rượu, cả xã có hai chục lò rượu. Nhưng khi nào các quán cũng thiếu! Bây giờ rượu rẻ, người ta uống thoải mái!”

Một người khác tên Khâu, sống ở Thăng Bình, Quảng Nam, cho biết: “Tui mỗi tuần nấu được năm trăm lít rượu, nhưng chưa bao giờ có đủ rượu để bỏ các quán ở đây. Toàn huyện này có chừng bảy chục lò rượu lớn, nhỏ, có chừng mười lò cỡ như tôi. Nhưng chưa bao giờ thừa rượu...”

“Thời buổi bây giờ, ngoài đi làm kiếm cơm ra, chẳng có gì để vui ngoài chuyện chiều chiều chui vào quán rượu, tiền ít thì uống rượu gạo, tiền nhiều thì uống bia. Nhưng hơn 80% khách nhậu bình dân uống rượu gạo là chính, giá rẻ, uống mau say...”

Những cái chết ngấm ngầm...

Cô Lợi, giáo viên nghỉ hưu, nấu rượu, nuôi heo, hiện đang sống tại Quế Phú, Quế Sơn, Quảng Nam, cho biết: “Mình vẫn biết là nấu rượu bằng men Trung Quốc rất nguy hiểm, vì nó quá mất vệ sinh, nhưng mình mà không theo kịp thì xã hội nó đập mình xuống!”

Men của Trung Quốc giá rẻ, dễ nấu nhưng cũng rất độc.

“Gần đây, người ta bị ngộ độc sau khi nhậu rất nhiều, cô nghĩ là do rượu. Rồi thêm chuyện dân ‘rượu đứng’ (dân nghiện rượu nặng, chừng 2 giờ đồng hồ phát thêm một lần, vào quán, mua 2 ngàn đồng, nốc ực rồi đi, nếu không có rượu, mất mớ, tay chân run, nặng hơn một chút là phều nước bọt...) Chuyện đánh nhau chết người do rượu cũng nhiều không kể xiết...”

Chúng tôi hỏi cô Lợi vì sao thấy rượu nguy hiểm vậy mà cô vẫn dùng men Trung Quốc để nấu, hoặc không kiếm việc khác làm để ít ray rứt hơn... Cô cười héo hắt: “Ồ, cô chỉ làm được có hai việc, một là đi dạy học, hai là nấu rượu nuôi heo. Cô chẳng làm việc gì được nữa! Nghiệt nổi cô làm hai việc đều có tính đầu độc, nghĩ đầu độc con nít lại chuyển sang đầu độc người lớn!”

Một bác sĩ, yêu cầu giấu tên, đang làm việc tại bệnh viện Vĩnh Đức, Điện Bàn, Quảng Nam, cho biết: “Phần lớn những năm gần đây, các bệnh nhân gan ở độ tuổi trung niên đều là đàn ông, hoặc là xơ gan, ung thư gan... Nói chung là gan! Từ mười năm trở lại đây bệnh này xuất hiện rất cao”.

“Mà men Trung Quốc cũng xuất hiện từ đó đến giờ, tôi nghĩ phần lớn chết do uống rượu, cái chết của rượu là cái chết chậm, nó không chết liền như những thứ khác, nó từ từ biến cơ thể thành một ổ bệnh. Và khi đã bệnh, con người trở nên chán chường, cấu gắt, làm phương hại đến người thân không ít”.

“Thậm chí, một người bệnh gan vì rượu, trước khi chết, anh ta có thể làm cho gia đình anh ta chết vài ba lần trước khi anh ta nhắm mắt tắt thở. Không có gì nguy hại bằng rượu, chính sách ngu dân của người Pháp dành cho người Việt trước đây cũng lấy rượu làm quốc sách. Bây giờ, không hiểu sao người Trung Quốc lại dễ dàng áp dụng chính sách ngu dân ở Việt Nam đến vậy!”

Trần lan mùi hèm Trung Quốc

Một người khác tên Huyền, chuyên buôn men rượu từ Trung Quốc về Việt Nam, khu vực hoạt động của ông ta kéo dài từ Quảng Bình đến Quảng Ngãi, cho biết: “Mỗi tháng, tôi bỏ mỗi chùng 10 tấn men các loại, từ men rượu nếp cho đến men rượu gạo, rượu sắn, rượu mía... Trong đó, men rượu gạo chiếm chùng 85%”.

“Cứ một tấn men cho ra chùng trăm tấn hèm rượu và cho ra chùng ba chục tấn rượu sử dụng. Như vậy, riêng khu vực miền Trung từ Quảng Bình vào Quảng Ngãi, có ba trăm tấn rượu, tương đương ba trăm ngàn lít. Có chín người bỏ mỗi như tôi. Có chùng hai triệu bảy trăm ngàn lít rượu được tiêu thụ trên miền Trung mỗi tháng. Hơn cả số lượng bia”.

“Điều này cũng dễ hiểu thôi, vì dân mình nghèo, thất nghiệp cũng nhiều, nên chuyện tiêu thụ rượu nhiều là chuyện đương nhiên. Có khi vậy mà hay, uống càng nhiều, càng mau ngu, mau chết. Thì khổ quá, ngu khỏi phải đau đầu vì suy nghĩ, chết thì hết chuyện, thế thôi!”

Ông còn cho biết thêm, tỉ lệ men Trung Quốc tuồn vào miền Nam, cụ thể là Sài Gòn, số lượng men của họ tiêu thụ có thể gấp ba lần miền Trung. Sài Gòn là một cái quán nhậu vĩ đại của Việt Nam mà lại! Hà Nội thì khác, số lượng bia và rượu ngon cao cấp tiêu thụ nhiều, chứ số rượu dỏm thì chỉ có khu ổ chuột dùng thôi, nên men Trung Quốc không có đất dụng võ ở Hà Nội”.

Câu chuyện về rượu và men Trung Quốc còn khá dài, chung qui, hàng hóa của họ đã đi vào đến tận huyết mạch, não bộ của người Việt Nam. Và nó phát tác như thế nào, nhìn vào những người nghiện rượu sẽ biết.